

בבבלי סוכה נג., תענית כה., ומגילה כב: הובא רק המעשה שלוי קד קידה לפני רבי ונעשה צולע.

גילו של ראב"ע
 בבלי יב: • פ"א ה"ו [יא.]
 אמר להן רבי אלעזר בן עזריה: הרי אני כבן שבעים שנה וכו' אף על פי שנכנס לגדולה האריך ימים, הדא אמרה שהגדולה מקצרת ימים.
בבבלי כח. כתוב שבאותו הזמן היה בן שמונה עשרה (ואז מינו אותו לנשיא), אלא ששערו הלבין כאדם בן שבעים. ומהירושלמי כאן מוכח שהיה בן שבעים ממש.

פרק ב – היה קורא

מאריך באחד, אביו של סומכוס
 בבלי יג: • פ"ב ה"א [יב:]
 סומכוס בר יוסף אומר: כל המאריך באחד מאריכין לו ימיו ושנותיו בטובה.
בבבלי אין את ההדגשה "בטובה"⁷, כמו כן בבבלי שמו "סומכוס" סתם, והוא אותו סומכוס בר יוסף (דן בזה היפה עיניים).

הלשון "לייט" – אינה בירושלמי
 בבלי הביא כאן (ובעוד מקומות רבים) את הלשון "רבי יהושע בן לוי לייט וכו'", ובירושלמי לא השתמש בלשון זו כלל (הזכיר זאת גם חומת ירושלים שער ו ד"ה וישנם, נדפס בתחילת הירושלמי)⁸.

האם תלמיד שואל בשלום רבו
 בבלי יג: • פ"ב ה"א [יג.]
 כך אינון נהגין גביהן (בבבל) זעירא לא שאל בשלמיה דרבה (תלמיד לא שואל בשלום רבו), דאינון מקיימין ראוני נערים ונחבאו (ובארץ ישראל כן נוהגים לשאול בשלום הרב).
בבבלי לא הובא.

האומר דבר בשם אומרו
 פ"ב ה"א [יג.]
 בר נזירא אמר: כל האומר שמועה משם אומרה שפתותיו רוחשות עמו בקבר. מה טעם, דובב שפתי ישנים, ככומר הזה של ענבים שהוא זב מאיליו (ללא מעשה, וכך שפתותיו רוחשות בלי שעושה מעשה בעצמו). רבי חנינא בר פפאי ורבי סימון, חד אמר: כהדין דשתי קונדיטון, וחרנה (והאחר) אמר כהדין דשתי חמר עתיק, אע"ג דהוא שתי ליה (שכבר גמר לשתותו) טעמיה בפומיה.
בבבלי יבמות צז., סנהדרין צ: ובכורות לא: הלשון: שפתיו דובבות, וכן לא הובא שם הדימוי ליינות.

⁷ דרך הירושלמי להדגיש אריכות ימים בטובה. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף נה.

⁸ דרך האמוראים בירושלמי להיות נוחים זה לזה יותר מהאמוראים בבבלי (כדברי הגמרא סנהדרין כד.).

עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף נג.